

Karin Spaink.: 'Vallende vrouw. Autobiografie van het lichaam.' Van Gennep Amsterdam 1993 5e druk 2007 ISBN 9038869643 (MS/1)

Over de schrijfster: Karin Spaink zie ook <http://www.spaink.net/who=me.html>
Geboren in 1957, studeerde Engels en startte als docente Engels maar werd uiteindelijk schrijfster van boeken als het strafbare lichaam, de dood in doordrukstrip, Open en bloot. Karin is een veelzijdig mens, die daarnaast nog vele andere activiteiten ontplooit. Zij kreeg diverse keren forse aandoeningen en ziekten: Anorexia, MS, een beroerte en borstkanker. Ze houdt een dagboek bij op het net en geeft duidelijk standpunten weer over reilen en zeilen binnen de gezondheidszorg.

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Karin Spaink over de ziekte MS. Goed leesbaar, met mooie observaties en bronnen.

Korte samenvatting: 'Vallende vrouw' is een ervaringsverhaal van Karin Spaink, waarin ze vertelt hoe de ziekte (MS) begon, hoe haar weg binnen de gezondheidszorg was en wat voor reacties ze kreeg in het ziekenhuis van de zaalarts, om tenslotte haar eigen weg te vinden. Goed leesbaar met galgenhumor doorspekt. Ik heb, naast allerlei zeer scherpe observaties over ziekenhuisbezoeken, ziekte winst, inzichten uit boeken als van Susan Sonntag en van de 'orenmaffia' vooral onthouden hoe ze binnenshuis anders was dan buitenshuis, en dat de buitenwereld daar wel eens van zou kunnen opkijken. Dat, omdat haar vader een handicap had, zij het gewoon is om met handicaps om te gaan, en dat ze benieuwd was hoe Renate Rubenstein, die ook MS had, zelfmoord had gepleegd.

Zie ook database Literatuur en Geneeskunde (01.04.2004)

Wat viel op: Het getob voordat de ziekte was ontdekt en het gedoe binnen de gezondheidszorg. De toon van /humor en toelichtingen in het boek. Een die me erg ligt en waar ik van houd. Zo wordt een ervaringsverhaal ervaringsverhaal +.

Citaten:pag. 15-16 Een week lang heb ik elke dag de oogkliniek van de Vu bezocht, in een lichte staat van paniek omdat ik elke dag slechter leek te zien en van onderzoek naar onderzoek werd gestuurd, afgewisseld met veel koffie drinken en beteuterd wachten in grote ziekenhuishallen. De onderzoeken leverden niet veel op, behalve dat ze me iedere keer inpeperden hoe slecht ik eigenlijk zag.

Wat me nog de meeste schrik aanjoeg was het moment waarop er vier artsen om me heen stonden die elk een andere verklaring aandroegen voor wat inmiddels een halfblindheid was. Artsen had ik altijd een zekere deskundigheid toegekend, maar dit leek meer op lukraak gissen. Ze deden examen op mijn ogen, ik was multiple choice. En niemand die met enige overtuiging een hokje aankruiste. Bovendien hadden ze geen gevoel voor humor.

'Heeft u soms in fel licht gekeken?' vroeg een arts me na het afronden van weer een onderzoek. 'Ik doe hier de hele week al niet anders,' zei ik, vastgeklemd tussen een hoofdsteen en een eng apparaat dat op mijn oogbol rustte, mijn oog tranend van lampen en van niet kunnen knippen, mijn pupillen groot van angst en belladonna. Hij kon het niet waarden. Grappen over in het duister tasten hield ik, wijs geworden, de rest van de week voor me.

Pag. 21 ...Ik werd gefotografeerd en geprikt, en toen de testen ingewikkelder werden heetten de foto's en prikken die ik kreeg opeens scans en puncties..... De zaalarts maande me tot rust. De onderzoeken leverden niet veel op zei hij, alles was goed

behalve dat oog, en hij begon de klassieke bezwering dat ik last had van stress en dat ik me heus beter moest beheersen en ontspannen. Was ik soms overwerkt? Hoe beviel mijn baan? Hoe was de verhouding tussen mij en mijn geliefde? Was ik tevreden met mijn leven?

We werden over en weer kribbig, hij en ik. Ik hield vol dat ik last had van stress maar dat zulks gezien de situatie een uiterst gezonde reactie was. Hij hield vol dat stress de oorzaak van mijn problemen was; ik kende mezelf goed genoeg om te weten dat ik op onhanteerbare spanningen niet reageer met spiertics, vlagen van zeeziekte of verlammeende vermoeidheid. Hij wilde dat ik me mijn klachten uit het hoofd zette, ik verdedigde ze met hand en tand. Hij wilde me mijn ziekenhuisbed uit hebben, ik klampte me eraan vast. Hij viste naar angsten voor bepaalde ziekten, ik hield me stoer. Hij bezwoer me dat ik niet bang hoefde te zijn voor een tumor, maar dat was ik niet..... Ik was bang voor multiple sclerose, maar durfde de zaalarts allang niet meer te vertellen uit angst hem het definitieve bewijs voor mijn hypochondrie in handen te spelen.

Recensies: Gonnies ten Haaf Trouw 6 november 1993: In die zin is 'Vallende Vrouw' voor Spaink vooral een afrekening met alle gewone - lees: 'gezonde' - mensen die haar steevast in de ongewone hoek wensen te duwen. Want eigenlijk is het niet de ziekte multiple sclerose die haar het meest parten speelt, zo vertelde Spaink gisteren in De Balie, maar de ziekte van 'toch' en 'dus'. En de ziekte van toch en dus is een ziekte die anderen je opleggen, en dan zijn het bij uitzondering niet eens de dokters die dit doen, maar je familie, vrienden, journalisten en passanten op straat.